

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 48.

Ellevte Sæssion.

20de Møde.

Torsdagen den 12te Januar Kl. 1.

(Fortfat.)

Høgsbro (fortfat): Uagtet saadanne Valghandlinger koste dem ikke ubetydelige Summer, har man ikke hørt nogen af dem ønske sig sin Valgret berøvet (det vilde ganske vist ikke have havt nogen Vanskelighed for dem at blive af med den); og dette Vidnesbyrd maa man saameget mere lægge Vægt paa, som der rundt om imellem dem findes kongelige Rald, hvor de have Leilighed til at lære den Maade at kende, hvorpaa saadanne blive besatte. Fremdeles maa jeg bede de ærede Herrer, der have saameget imod Menighedernes Valgret, betænke, at denne Valgret ingenlunde skal gives dem paa en meget udstrakt Maade. Kongen skal foreslaae dem 4 eller egentlig kun 3 Candidater, hvoraf de skulle vælge den ene. Deri er der virkelig en overordentlig stor Sikkerhed for, at ingen Uværdig vil komme paa Valg. Det staaer ogsaa i Kongens Magt, hvis han frygter for, at Nogen af dem, der skulle fremstilles, paa Grund af Slægtsskabsforhold eller andre lignende uberettigede Grunde skulde blive valgte, at holde en Saadan borte fra Valget. Dernæst maae vi ogsaa huske paa, at selv om det Valg, som Menigheden gjør, just ikke altid er det, som vi synes bedst om, saaledes som Udgifveren af „Substikken“ med Hensyn til det Valg, som han var tilstede ved, kan det dog gjerne være, at det i Virkeligheden er det bedste Valg. En Dverreensfte mmelf

mellem Menigheden og Præsten er jo allerede i og for sig et Gode. Det er jo dog ganske vist uhenigtsmæssigt at sende Menighederne hvert 8de eller 12te Aar en Præst, der maa stee prædiker i modsat Retning af den foregaaende, og maa stee erklærer det for Løgn, som den Anden har erklæret for den eneste Vej til Salighed. Er der Noget, som kan spalte og sløve Menighederne, maa det være Saadant. Naar man siger: Mindretallet kommer ikke til sin Ret, hvor Fleertallet har den afgjørende Stemme, — er dette ganske vist; men jeg forstaaer ikke, hvorledes Regjeringen bedre kan varetage Mindretallets Ret, og hvis den gjør det, vil dette jo krænke Fleertallets Ret. Svovrigt tillod jeg mig forrige Aar at udtale, at der burde tages mere Hensyn til dette Forhold, og der var ogsaa en Deel af Udvalget, hvis Udtalelser i Betænkningen gik i samme Retning, som den ærede sidste Taler foreslog; og vilde han hjælpe os til at sætte det igjennem, skal det være os — ibetmindste mig — en stor Fornøjelse.

Med Hensyn til selve Maaden, hvorpaa Valget skal udføres, er det i og for sig mindre vigtigt, naar kun Menigheden faaer nogen sand Indflydelse. Jeg udtalte allerede forrige Aar, at paa selve Valgprøven lagde jeg ikke synderlig Vægt, hvilket væsentligst støttede sig paa den Erfaring, som jeg har fra Slesvig. Derimod kan jeg ingenlunde indsee, at man kan være tilfreds med flere af de Forslag, der ere fremsatte igaar. Der blev saaledes af den første ærede Taler henviist til den Maade, hvorpaa den forrige Kirke- og Underviisningsminister vilde have ordnet denne Sag i den paatænkte Kirkeforsat-